

indført, hvis min Opfattelse blev fulgt, synes det mig, at man overdriver i overordentlig høj Grad. Det er et nyt Princip, det er rigtigt, men kun paa et enkelt stærkt begrænset Omraade. Det er ikke et nyt Princip for den gældende Lov, tværtimod, det anvendes indenfor de samme Rammer, efter de samme Bestemmelser, efter den samme Hensigt. Der udfordres kun en Ændring i § 6, som nu giver Tilladelse til, at Jord, der tilhører offentlige Myndigheder og Stiftelser, kan anvendes til Husmandsbrug saaledes, at der paalægges en fast Afgift forud for den Prioritet, Staten faar ved at yde sit Laan. Der behøves her kun den Forandring, at man i Stedet for en fast tillader en fluktuerende Afgift forud for Laanet. Jeg synes ikke, man behøver at være Aar om at overveje, om det er tilraadeligt at prøve paa at anvende Statens Jord paa den af mig antydede Maade, særlig i en Tid, hvor der er Fare for, at den høje Vurdering paa Jord, der sikkert vil være i de første Aar, vilde bevirke, at Staten tjente en Sum ved den høje Konjunktur, medens de, der fik Jord, gik i Stykker. Det er en Stabilisering af de mindre Jordbrugerens Forhold, det gælder, og det er alle de, der tilhører det Mindretal i Landbokommissionen, jeg har nævnt, paa det rene med. Husmandsforeningerne har længe været klare over det og har længe ønsket at prøve det Princip, og jeg fastholder endnu Haabet om, at det ved Behandlingen i Udvalget skal lykkes at vinde Ørenlyd for et Forsøg af den Art i Forbindelse med dette Lovforslag. Jeg havde, som sagt, ventet, at det ærede Medlem fra Fuglebjerg vilde have støttet mig i denne Opfattelse. Jeg synes, hans Betænelighed er af en saadan Art, at den ikke spaar om nogen Mulighed for Hjælp. Maaske er jeg blevet skuffet for stærkt — det skulde glæde mig.

Det ærede Medlem fra Fuglebjerg (Martin Hansen) udtalte tillige, at mine Udtalelser angaaende det omtalte Princip førte ind i saa meget andet, og der skulde gennemføres andre Forslag, men han skulde være villig til at drøfte moderne Reforme paa Jordbesiddelsens Omraade. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at det er ganske udmærket, og at jeg ogsaa er villig til at drøfte den Slags Reforme og Tanker, men der er et gammelt Ord, der siger, at mens Græsset gror, dør Horsemor, og medens vi drøfter de moderne Fremskridt og Reforme paa Jordbesiddelsens Omraade, vil vore Statshusmænd under den gældende Lov komme ind under Forhold,

som er ganske urimelige, og saa synes jeg i alt Fald, at Staten handler med sin Jord paa en utidssvarende Maade, og der voldes megen Ødelæggelse, som udmærket godt kunde undgaas, hvis Rigsdagen nu kunde bekvemme sig til at modernisere Loven en lille Smule i den Retning, jeg har antydet. Jeg forstaaer for øvrigt ikke, at man fra alle Sider er saa uhyre bange for at prøve paa noget nyt. Jeg synes ikke, der kunde være meget at risikere, om man nu gjorde et Forsøg med at anvende Præstegaardsjorderne efter det af mig antydede Princip. Begrænsningen ligger i, at der ikke kan anvendes mere, end hvad der er tilladt indenfor denne Lovs Ramme, og tillige deri, at der ikke kan anvendes mere af Præstegaardsjorderne, end der efterhaanden bliver ledigt. Enten Forsøget førte til et positivt eller negativt Resultat, vilde det i hvert Tilfælde have sin Interesse, og nu er Tiden inde til at anstille det. Jeg vil endnu en Gang meget indtrængende henstille, navnlig til det ærede Medlem fra Fuglebjerg, der er Medlem af Husmandsforeningen, ikke at indtage en Stilling, der ikke er i Kontakt med dette. Det ærede Medlem for Københavns Amts 6te Valgkreds (Mads Larsen) raadede til at være forsigtig, og deri er jeg fuldstændig enig med ham. Det var netop af Forsigtighedshensyn, at jeg foreslog at prøve noget nyt. Jeg foreslog, at man af Forsigtighedshensyn ved Anvendelsen af den her omhandlede Lov ikke burde undlade at prøve paa at sikre Brugerne stærkere end paa sædvanlig Maade. Det glæder mig, at det ærede Medlem var enig med mig i, at vi kunde forhandle i Udvalget om en Ændring som den af mig antydede.

Til sidst vil jeg udtale en Tak til den højtærede Landbrugsminister for den Velvillie, han viste overfor min Henstilling. Jeg vil haabe, at den højtærede Minister vil gøre, hvad han evner, for, at Loven kan faa en saadan Form, som jeg har antydet; jeg ved, det stemmer med hans Opfattelse, og jeg haaber, at Fremtiden skal gøre det muligt at rydde Modvillie og Hindringer af Vejen, saa at vi endelig her i Tinget kan faa vedtaget en Lov, som kan tilfredsstille rimelige Fordringer i denne Henseende. Jeg vil tillige udtale min Tak for Ministerens Udtalelser i Anledning af min Betænelighed med Hensyn til den halve Millions Tilstrækkelighed til Lejehusenes Overgang til Eje. Jeg tror, at hvis indhentede Oplysninger om Brugen eller, rettere sagt, hvis Fremtiden skulde vise,